

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 5Csp/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919200113
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Majerčíková
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2019:5919200113.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudkyňou JUDr. Jankou Majerčíkovou v právnej veci žalobcu: H. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: R. XXX/X, XXX XX Z. Y., proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36234176, so sídlom: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zast.: Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, sídlo: 1. Mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47234679, v spotrebiteľskom spore o zaplatenie 3.808,44 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.808,44 eur do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.808,44 eur od 22.11.2018 do zaplatenia.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 22.01.2019 žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 3.808,44 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pričom v odôvodnení podanej žaloby uviedol, že žalobca ako spotrebiteľ uzavrel so žalovaným ako dodávateľom dňa 21.01.2013 úverovú zmluvu č. SUA13/000341, ktorej súčasťou sú úverové podmienky žalovaného. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru na financovanie osobného motorového vozidla. Žalovaný pred uzatvorením zmluvy žalobcovi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver nasledovne: predajná cena predmetu financovania - 8.799,- eur, celková výška úveru - 7.698,90 eura, náklady spojené s poskytnutím úveru - 699,90 eura, zaplatené v hotovosti klientom - 1.800,- eur, výška úrokovej sadzby - 14.187598 %, RPMN - 15,16 %, priemerná hodnota RPMN - 10,75 %, výška mesačnej splátky - 144,94 eura, počet splátok - 84, celková čiastka k zaplateniu - 12.174.96 eura. Žalobca úver splácal v pravidelných 41. mesačných splátkach po 144,94 eur a následne 18.06.2016 uhradil mimoriadnu splátku vo výške 4.864,90 eur. Spolu takto uhradil sumu 10.807,44 eur, čím došlo k predčasnému splateniu úveru. Po medializácii nekalých obchodných praktík nebankových spoločností, medzi nimi aj žalovaného, žalobca vyhľadal odborné poradenstvo spotrebiteľskej advokátskej kancelárie, ktorej predmetnú úverovú zmluvu predložil na posúdenie. Po posúdení tejto zmluvy advokátskou kanceláriou AK-KRUPA, s.r.o. dňa 01.02.2017 bolo žalobcovi oznámené, že uvedená zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, z dôvodu absencie zákonných náležitostí v zmluve sa úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný sa tak na úkor žalobcu obohatil o sumu 3.808,44 eur. Výzvou z 01.10.2018 žalobca

uvedené oznámil žalovanému a vyzval ho na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak bezvýsledne. Pokiaľ ide o poskytnutý úver, tento sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, keď výška RPMN uvedená v úverovej zmluve nezodpovedá skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok a ostatných nákladov spojených s poskytnutím úveru, táto je stanovená v neprospech žalobcu - spotrebiteľa. V úverovej zmluve je uvedená RPMN vo výške 15,16%, v ktorej výpočte je zohľadnená iba žalovaným určená výška úveru a počet a výška jednotlivých splátok úveru. Pri výpočte treba zohľadniť počiatočný administratívny poplatok za poskytnutie úveru zaplatený v hotovosti priamo v úverovej zmluve, označený ako poplatok zaplatený v hotovosti je tento poplatok nazývaný ako mimoriadna splátka a administratívny poplatok). V zmysle čl. 2.3 Zmluvy mal úvere tvoriť doplatok kúpnej ceny motorového vozidla, ktorého predajná cena predstavovala sumu vo výške 8.799,- eur. Nakoľko žalobca predajcovi pri kúpe vozidla uhradil z predajnej ceny motorového vozidla sumu vo výške 1.800,- eur, žalovaný v zmysle zmluvy uhradil zvyšnú časť kúpnej ceny motorového vozidla t.j. 6.999,- eur priamo predajcovi. Skutočná výška úveru tak predstavuje 6.999,- eur. Výška úveru v predmetnej úverovej zmluve je navýšená o náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 699,90 eur. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp.zn.10CoE/313/2010 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Sžo/29/2013. Skutočná výška RPMN pre úver vyplývajúci zo zmluvy je pri uplatnení správneho výpočtu na úrovni 23,45% namiesto žalovaným uvádzaným 15,16%. Zo strany žalovaného ide o zámerné konanie za účelom umelého zníženia výšky RPMN (keďže zo strany žalovaného neboli tieto náklady 699,90 eur zohľadnené vo výpočte RPMN). Žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru, ktorú tvorí doplatok kúpnej ceny motorového vozidla vo výške 6.999,- eur, žalobcovi ročne úročil sumu vo výške 7.698,90 eur, čím od žalobcu získal plnenie v celkovej výške 10.807,44 eur.

2. Žalovaný v podaní doručenom súdu elektronicky dňa 11.2.2019 (č.l.22-24 spisu) žiadal žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť poukazujúc na právnu úpravu bezdôvodného obohatenia, keď záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. Mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011). Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalobca teda uhrádzal jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to:

a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.)

b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami

c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru.

d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený.

Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené je žalovaný presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo

1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom

2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú.

3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov.

Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. SUA13/000341 uzatvorená dňa 21.01.2013 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn.2Obo3/2009 v nasledovnom znení: „Vydanie bezdôvodného obohatenia totiž nie je vrátením dlhu... Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Podľa odseku 2 cit. ustanovenia s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Z obsahu spisu je zrejmé, a konštatuje to v odôvodnení aj rozsudok súdu 1. stupňa, že žalovaný nebol pri získaní sporného bezdôvodného obohatenia nedobromyseľný, čo značí, že by v zmysle cit. ustanovenia § 458 ods. 1 a ods.2 Občianskeho zákonníka nebol povinný vydať ani úžitky zo sumy, ktorú podľa rozhodnutia súdu 1.stupňa získal. Aplikácia ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka tak ako to navrhol žalobca, teda nie je na mieste. Je však nesporné, že rozhodnutím súdu ukladajúcim žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v sume 13.409, 7672 eur nadobúda táto suma charakter peňažného dlhu žalovaného voči žalobcovi a žalovaný je preto v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný popri vydaní tejto sumy zaplatiť aj úrok z omeškania.“ Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp.zn.1Cdo67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp.zn.3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil celú požičanú sumu v zmysle úverovej zmluvy predčasnou splátkou dňa 20.06.2016. S ohľadom na vyššie uvedené, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný v celom rozsahu v zmysle subjektívnej premlčacej lehoty. V súvislosti s namietanou výškou RMN, žalovaný uvádza, že jej hodnota bola v úverovej zmluve č. SUA13/000341 vypočítaná správne, a to na základe vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani dôkazom nepodložil, že výpočet RPMN nie je správny a nevychádza zo správnych vstupných údajov. Tvrdenie žalobcu, že „Žalovaný pred uzatvorením zmluvy žalobcovi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle ust. § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, a teda porušil právnú úpravu už pred uzatvorením úverovej zmluvy“, sa nezakladá na pravde. V tejto súvislosti žalovaný predložil súdu formulár so štandardnými európskymi informáciami, ktorý je riadne podpísaný žalobcom. Takéto nepravdivé tvrdenia žalobcu v predmetnej žalobe svedčia len o jeho špekulatívnom konaní s cieľom očierniť žalovaného ako veriteľa a získať úver, ktorý bol doplatený už v roku 2016 za zvýhodnených podmienok v podobe vrátenia sumy presahujúcej istinu z poskytnutého úveru.

Žalobca v zmysle uvedeného poukazuje na rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 9Csp/188/2017, kde súd v bode 24. uviedol: „Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že cieľom zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov je ochrana spotrebiteľov pred nekalými praktikami poskytovateľov úverov, pred neprehľadnými, nejasnými, nezrozumiteľnými zmluvami, kedy spotrebiteľ pri podpise zmluvy nemá poňatia, koľko ho napokon úver bude stáť. Nie je to ale nástroj pre špekulácie spotrebiteľa za účelom získania úveru zadarmo a bez akýchkoľvek poplatkov v prípade, keď úver získal na základe jasnej, prehľadnej a zrozumiteľnej zmluvy. Ochrana spotrebiteľa ako slabšej zo zmluvných strán má nepochybne v právnom systéme svoje opodstatnenie, avšak zároveň aj svoje hranice dané zásadou spravodlivosti a účinnosti ochrany ohrozeného, príp. porušeného práva, zásadou rovnosti strán, ako

aj ďalšími zásadami a princípmi ako sú *vigilantibus iura, neminem laedere* a pod. Bez rešpektovania uvedených zásad a princíпов by súd sklzol k formalistickému, nevýchovnému a paternalistickému postupu vo výsledku s neprípustným zvyhodňovaním dlžníka oproti veriteľovi.“

3. Žalobca v elektronickom podaní doručenom súdu dňa 14.3.2019 (č.l.32-37 spisu) doplnenom predložením originálu (č.l.40-48 spisu) k tvrdeniam žalovaného, v ktorých namieta existenciu fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a z opatrnosti namieta premlčanie subjektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že žiadne ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch nespája bezúročnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch s rozhodnutím súdu. Skutočnosť, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov nastáva priamo zo zákona. v prípade splnenia niektorej z podmienok § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že výška Ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) uvedená v predmetnej Úverovej zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobcu - spotrebiteľa) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok a ostatných nákladov spojených s poskytnutím úveru, táto je bezúročná a bez poplatkov a preto plnenie nad rámec poskytnutej istiny je nutné považovať za plnenie nad rámec zmluvy, teda za plnenie bez právneho dôvodu. Žalobca plnil žalovanej konajúc vo faktickom omyle, nakoľko v zmluve je vyslovene uvedená rozdielna výška RPMN v jeho neprospech. O skutočnosti, že žalobca žalovanej plní na základe iných skutočností sa žalobca dozvedel až po tom, čo došlo k objektívnemu právnomu posúdeniu faktického obsahu Úverovej Zmluvy. V reálnom živote bežný spotrebiteľ má vedomosť len o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s poskytovateľom úveru a že na jeho účet má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy. inak bude postihnutý sankciami. V tomto prípade žalobca uzatvoril úver, v ktorom boli uvedené skutočnosti, ktoré ho uviedli do omylu. a ktoré ani pri vynaložení odbornej starostlivosti v rámci svojich možností nemohol odhaliť. Údaj o RPMN sa nachádzal v hlavnom tele Úverovej zmluvy a javil sa ako dôveryhodný údaj. Nemožno očakávať od bežného spotrebiteľa, aby pri podpisovaní bežnej spotrebiteľskej zmluvy aplikoval na kontrolu predloženej zmluvy, ktorá navyše podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska, judikatúru súdov a takto kontroloval žalovanou vyslovene uvedené skutočnosti, ktoré sú hlavným faktorom pre jeho finančné správanie. Skutočnosť, kedy sa teda žalobca o dôvodoch zakladajúcich bezdôvodné obohatenie dozvedel a vôbec mohol dozvedieť, bol moment, keď sa dozvedel, že žalovanou vyslovene uvedený údaj je klamivý. Zdôrazňujem, že sa nejedná o absenciu náležitosti Úverovej zmluvy, ale o fakticky nesprávny údaj, ktorý ovplyvnil finančné správanie spotrebiteľa. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „ keď sa oprávnený dozvie " je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (Najvyšší súd SR pod sp.zn.2Cz 35/77 v spojení s uznesením Ústavným súdom SR pod sp.zn.111.ÚS413/2013, Najvyšší súd ČR pod sp.zn.30Cdo4366/2007, Najvyšší súd ČR pod sp.zn.33Odo477/2001). Žalobca zdôrazňuje, že bol faktickým obsahom Úverovej zmluvy (nie úplnou absenciou jej obligatórnych náležitostí) uvedený do omylu v otázke výšky RPMN, pričom sám nebol schopný podvod zo strany žalovanej odhaliť. Žalobca ilustračne poukazuje aj na iné rozhodnutia súdov, napríklad Krajský súd Košice. č. k. 2Co/177/2015, podľa ktorého, rovnako správne súd prvého stupňa uzavrel, že za moment, kedy sa Žalobca dozvedel, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, t.j. za deň, kedy došlo k začiatku plynutia subjektívnej lehoty, považoval deň, kedy sa žalobca oboznámil s prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (z ktorého sa dozvedel o skutočnosti, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu) alebo Krajský súd Banská Bystrica, č. k. 1300/462/2015 Rozhodujúcim momentom v predmetnej veci je 1. február 2017, kedy bolo žalobcovi oznámené, že Úverová zmluva SUA 1 3/000341 z 21. januára 2013 nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, so zákonom o spotrebiteľských úveroch a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku, s následkom, že z dôvodu absencie zákonných náležitostí v zmluve (nesprávne uvedená výška RPMN v jeho neprospech) sa úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov. Taktiež žalobca poukazuje na to, že žalovaná opakovane a konštantne porušuje predpisy týkajúce sa poskytovania spotrebiteľských úverov. čo bolo opakovane vyslovené súdmi, napríklad určením neprijateľných podmienok: Okresný súd Vranov nad Topľou, č. k. 3C/169/2013; Okresný súd Prešov, č. k. 11 C/22/2014, č. k. 9C/94/2012; Okresný súd Košice č. k. 360/69/2011, pričom opakovane došlo aj k záveru o vzniku úmyselného bezdôvodného

obohatenia (Krajský súd Prešov č. k. 7Co/84/2011; č. k. 14Co/7/2016; č. k. 9Co/51/2016 a podobne). Okrem uvedeného žalobca zdôrazňuje, že aplikácia žalovanou uvádzaných rozhodnutí (1 Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017) neprichádza do úvahy nakoľko následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti nespôsobuje absencia uvedenia RPMN ako taká, ale fakticky nesprávne uvedenie výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa. Skutkové okolnosti, za ktorých spotrebiteľ plnil sa tento dozvedel až 1. februára 2017, kedy sa dozvedel aká je a contrario k žalovanou uvedenej výške RPMN, skutočná výška RPMN.

Žalobca ďalej poukázal na účelovosť argumentácie žalovanej, ktorá si sama odporuje, keď súčasne tvrdí, že k bezdôvodnému obohateniu doposiaľ nedošlo, nakoľko úver nebol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov a zároveň namieta subjektívne premlčanie. Z dôvodu, že údajne spotrebiteľ vedel, že plní nad rámec zmluvnej povinnosti na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov. Žalobca má za to, že nesprávne uvedený údaj o RPMN na predmetnej zmluve bol nepochybne preukázaný, a zároveň má žalobca za to, že vznesená námietka premlčania je nedôvodná, nakoľko nárok bol uplatnený v rámci tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby riadne a včas.

4. V súlade s ustanovením § 180 CSP súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v podaniach zotrval na svojej argumentácii a žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, nepodloženú a rovnako aj s ohľadom na vznesenú námietku premlčania.

5. Splnomocnený zástupca žalobcu na pojednávaniach zotrval na dôvodoch uvádzaných v podanej žalobe ako aj na predloženej argumentácii. Poukázal na nepriaznivý zdravotný stav žalobcu, ide o osobu ťažko zdravotne postihnutú od roku 2008, vzhľadom na zdravotné postihnutie je odkázaný na individuálnu dopravu osobným motorovým vozidlom, z uvedeného dôvodu kupoval predmetné motorové vozidlo nakoľko potreboval 3-krát týždenne 4,5 hodinovú dialýzu, kde sa nebolo možné prepraviť taxíkmi alebo sanitkou. Rovnako nebol schopný cestovať hromadnou prepravou. V čase, keď si žalobca bol nútený vziať úver na zakúpenie motorového vozidla, jeho príjem predstavoval výlučne invalidný dôchodok vo výške 5.500,- Sk, v prepočte necelých 200,- eur. Iný príjem žalobca nemá. Tým, že ho žalovaný uviedol do omylu ovplyvnil jeho finančné právanie a donútil ho zobrať úver, ktorý by si možno za iných podmienok, keby mal vedomosť o reálnej výške RPMN ani nezobral, nakoľko si bol vedomí že bude mať ťažkosť úver splácať. Po zakúpení motorového vozidla následne v roku 2014 došlo k transplantácii obličky, čím sa zdravotný stav žalobcu výrazne zlepšil, v tejto súvislosti poukázal splnomocnený zástupca žalobcu na rozhodnutie sociálnej poisťovne a zdravotný posudok, následne sa začal žalobca zaujímať o tieto záležitosti, oslovil advokátsku kanceláriu KRUPA, ktorá sa zaoberala spotrebiteľskými úvermi a ktorá mu poskytla informácie ohľadne predmetnej úverovej zmluvy. Žalobca uzatvoril zmluvu a AK-KRUPA dňa 01.02.2017, na základe toho advokátska kancelária posúdila predmetnú zmluvu a informovala žalobcu. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že mu neboli predložené štandardné európske informácie a úvere, v tejto časti žalobca zobral argumentáciu späť, na tejto netrval, nakoľko preukázateľne informovaný žalobca bol, takže žalovaný si túto povinnosť splnil.

6. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, predložených žalobcom, a to:

- úverová zmluva č. SUA13/000341 (č.l.4-6 spisu),
- úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. (č.l.7-9 spisu),
- splátkový kalendár (č.l.10-11 spisu), saldokonto úverovej zmluvy (č.l.12 spisu),
- potvrdenie o predčasnom splatení a ukončení úverovej zmluvy (č.l.13 spisu),
- predsporová výzva z 01.10.2018 (č.l.14-15 spisu),
- zmluva o spolupráci medzi klientom - žalobcom a spoločnosťou nebud' dlžník, s.r.o. (č.l.74 a nasled. spisu) zo dňa 01.02.2017 v zastúpení AK-KRUPA s.r.o..

7. Ďalej sa súd oboznámil s obsahom listín predložených žalovaným, a to:

- štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (č.l.24 spisu).

8. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že na základe úverovej zmluvy č. SUA13/000341 zo dňa 21.01.2013 sa žalovaný zaviazal poskytnúť v prospech žalobcu ako klienta úver, ktorý úver sa žalobca zaviazal použiť na dohodnutý účel a vrátiť veriteľovi dlžnú sumu spolu s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a úverových

podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy. V zmysle bodu 2.3 Zmluvy, klient žiada veriteľa, aby mu časť úveru, predstavujúca doplatok kúpnej ceny predmetu financovania bola poskytnutá preplatením na účet predajcu a zostávajúca časť úveru vo výške nákladov spojených s poskytnutím úveru bola klientovi poskytnutá uhradením nákladov veriteľa pri podpise úverovej zmluvy.

9. V zmysle bodu 2.4 Zmluvy, predajná cena predmetu financovania predstavuje 8.799,- eur v rátane DPH, zaplatené klientom v hotovosti 1.800,- eur, náklady spojené s poskytnutím úveru 699,90 eur a celková výška úveru predstavuje 7.698,90 eur.

10. V zmysle bodu 4 úverovej zmluvy sa poskytnutý úver zaviazal žalobca splácať v 84 mesačných splátkach vo výške 144,94 eur s tým, že prvá splátka je splatná dňom 18.02.2013 a konečná splatnosť úveru 18.01.2020. Ročná úroková sadzba predstavuje 14,187598%, RPMN 15,16%, priemerná hodnota RPMN 10,75%, celkové náklady spotrebiteľa 4.476,06 eur a celková čiastka splatná spotrebiteľom 12.174,96 eur. Súčasťou predmetnej zmluvy o úvere sú úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., s ktorými sa žalobca preukázateľne oboznámil, nakoľko tieto sú podpísané, rovnako aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú podpísané žalobcom. Ďalej bol žalobcovi predložený splátkový kalendár k predmetnej zmluve a saldokonto úverovej zmluvy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami nie je sporné, že žalobca úver splatil v 41 mesačných splátkach po 144,94 eur a 18.06.2016 uhradil mimoriadnu splátku vo výške 4.864,90 eur, spolu teda uhradil 10.807,44 eur, čím došlo k predčasnému splateniu úveru. Uvedenú skutočnosť potvrdil žalovaný vo svojom potvrdení zo dňa 21.06.2016 kedy oznámil žalobcovi, že úverová zmluva bola ukončená ku dňu 18.06.2016.

11. Žalobca sa voči žalovanému domáha vydania bezdôvodného obohatenia, poukazujúc na uzavretú úverovú zmluvu č. SUA13/000341 zo dňa 21.01.2013, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 7.698,90 eur, pričom žalobca uhradil poskytnutý úver vo výške 10.807,44 eur, nakoľko však v úverovej zmluve bola stanovená výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, teda žalobcu, je potrebné považovať poskytnutý úver za úver bez úrokov a bez poplatkov a teda žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 3.808,44 eur. Je nesporné, že predmetná úverová zmluva č. SUA13/000341 zo dňa 21.01.2013 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Je nesporné, že žalobca v predmetnom zmluvnom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluvné dojednania v uvedenej zmluve podliehajú súdnemu prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd teda podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj Zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetná zmluva bola uzavretá za účinnosti Zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, uvedená zmluva teda musí obsahovať náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 citovaného zákona. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami nie je sporné, že na základe uzavretej úverovej zmluvy mal žalovaný poskytnúť úver ako doplatok kúpnej ceny motorového vozidla, ktorého predajná cena predstavovala sumu vo výške 8.799,- eur, žalobca uhradil predajcovi pri kúpe vozidla z predajnej ceny motorového vozidla sumu vo výške 1.800,- eur, v zmysle čl. 2.3 Zmluvy mal teda žalovaný uhradiť zvyšnú časť kúpnej ceny motorového vozidla vo výške 6.999,- eur priamo predajcovi, skutočná výška úveru ktorú žalovaný reálne žalobcovi poskytol teda predstavuje sumu vo výške 6.999,- eur. V úverovej zmluve v bode 2.4 je však výška úveru navýšená o náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 699,90 eur, teda celková výška úveru podľa bodu 2.4 úverovej zmluvy predstavuje 7.698,90 eur. Stanovená výška RPMN 15,16% sa teda odvíja od výšky úveru uvedenej žalovaným v bode 2.4 úverovej zmluvy, a to 7.698,90 eur. V tejto súvislosti súd poukazuje na žalobcom uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Sžo/29/2013, v zmysle ktorého „pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 Zákona č.258/2001 Z. z., pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru“. Pri výpočte RPMN teda bola použitá vyššia suma istiny úveru ako v skutočnosti bola poskytnutá a nižšia výška celkových nákladov spotrebiteľa, dôsledkom takéhoto postupu je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, teda nižšia ako v skutočnosti bola

(15,16% namiesto skutočnej 23,35%). Stanovenie výšky RPMN ovplyvňuje správanie sa spotrebiteľa pri rozhodovaní o výhodnosti/nevýhodnosti podmienok úverovej zmluvy, ktorý sa nemohol slobodne rozhodnúť, nakoľko náklady spojené s poskytnutím úveru nemali byť zahrnuté do celkovej výšky úveru, z ktorej žalovaný vychádzal pri výpočte RPMN, z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn.5Sžo/32/2014 vyplýva, že vstupným údajom pri výpočte RPMN je výška skutočne poskytnutého úveru. Skutočnosť, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa zákon sankcionuje tým, že takýto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ teda bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 6.999,- eur a žalobca preukázateľne uhradil sumu 10.807,44 eur, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 3.808,44 eur, ktoré je žalovaný povinný v zmysle ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi. Výška bezdôvodného obohatenia je rozdiel medzi skutočne poskytnutým úverom zo strany žalovaného žalobcu a sumou uhradeného úveru.

12. V súvislosti s uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

13. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to v subjektívnej premlčacej lehote (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. V súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby súd poukazuje na ustálený právny názor v rozhodovacej činnosti odvolacích súdov (napr. Krajský súd Žilina 5Co/195/2018, 6Co/104/2016, Krajský súd Banská Bystrica 12Co/197/2017, Krajský súd Prešov 22Co/38/2018), v zmysle ktorých záverov začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby plynie od okamihu, kedy si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia uhradil žalovanému vyššiu čiastku. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Významným pre posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je teda okamih, kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala, v danom prípade tak bolo okamihom, keď žalobca skutočne (preukázateľne) zistil také skutkové okolnosti, na základe ktorých možno podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. Súd mal z predloženej zmluvy o spolupráci (č.l.74-77) nepochybne za preukázané, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dozvedel až po konzultácii s právnym zástupcom uvedenej spoločnosti, a to dňa 01.02.2017, respektíve 03.02.2017. Pokiaľ žaloba bola podaná na tunajšom súde dňa 22.01.2019 nárok bol uplatnený v zákonom stanovenej premlčacej lehote, z toho dôvodu súd námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú.

14. Na základe uvedeného súd potom žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.808,44 eur.

15. V súlade s návrhom žalobcu súd priznal žalobcovi s poukazom na § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č.87/95 Z. z. i uplatnený úrok z omeškania vo výške 8% ročne od 22.11.2018, keď žalovaný dlžnú sumu neuhradil žalobcovi v lehote stanovenej vo výzve zo dňa 01.10.2018, pričom výška úrokovej sadzby je stanovená v súlade s platnou právnou úpravou, a to vo výške 8% ročne pri omeškaní v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.01.2013.

16. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý bol vo veci úspešný, náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Ružomberok. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 Civilného sporového poriadku,

1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.